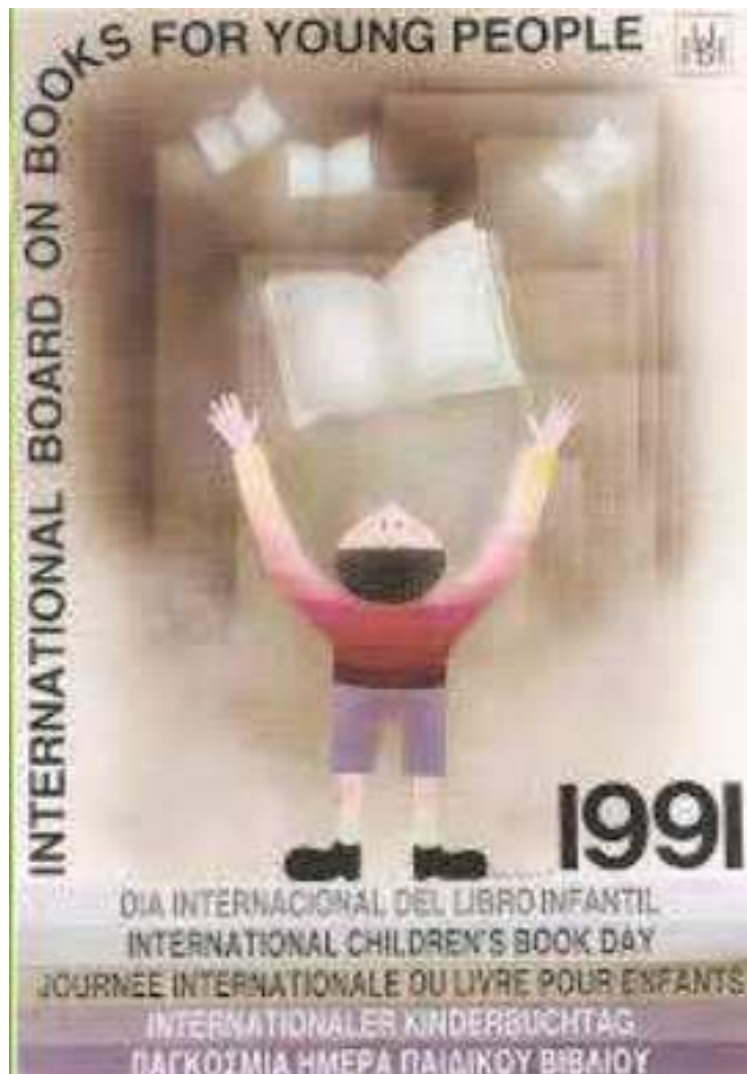

Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου (3)

Και για να είμαστε ακριβείς, αγαπητοί γονείς και παιδιά, πρέπει να μάθουμε ότι **η χώρα μας** εκτός από το 2004 είχε δημιουργήσει το μήνυμα και την αφίσα της Παγκόσμιας Ημέρας Παιδικού Βιβλίου και το μακρινό **1991**. Τότε, το μήνυμα με τίτλο «**ΒΙΒΛΙΑ-ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ**» είχε γράψει η ποιήτρια και συγγραφέας **Ρένα Καρθαίου** και την αφίσα είχε φιλοτεχνήσει η εικονογράφος και συγγραφέας παιδικών βιβλίων **Βάσω Ψαράκη**.

Είμαι σίγουρος ότι σας ενδιαφέρει **να τα δείτε** και **να τα διαβάσετε**.

(Σημείωση: Η ποιότητα της εικόνας, αδικεί πολύ το σπουδαίο έργο της εικονογράφου)

Βιβλία – Πυγολαμπίδες στο σκοτάδι [Ρένα Καρθαίου (Ελλάδα)]

Κάθε φορά που ο αδελφός μου κι εγώ διαβάζαμε ένα καλό βιβλίο, στον κήπο μας άναβε κι από ένα τόσο δα φωτάκι, το φωτάκι μιας πυγολαμπίδας. Κι επειδή είχαμε κι οι δυο μας τρέλα με το διάβασμα, δεν ήταν καθόλου περίεργο ότι, μέσα σ' ένα σχετικά μικρό χρονικό διάστημα, πλημμύρισε με μαλαματένια φωτάκια ο κήπος μας. Ένα ζωντανό κέντημα – με φλογίτσες βελονιά – μας συντρόφευε τώρα στα χωριάτικα νυχτέρια μας.

Αλλά ούτε ο αδελφός μου ούτε κι εγώ υποψιαστήκαμε ποτέ ότι την ώρα που εμείς χαιρόμασταν το διάβασμα, δίπλα μας γινόταν ένας άορατος, βουβός αγώνας. Και δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό μας ότι οι πυγολαμπίδες μας, με μοναδικό όπλο τις μαλαματένιες σταγονίτσες του φωτός τους, μοχθούσαν να απομακρύνουν το ύπουλο σκοτάδι που διαρκώς απειλεί να κυκλώσει τον άνθρωπο.

Πρώτα οι γείτονές μας κι ύστερα κι όλο το άλλο το χωριό αναρωτιόντουσαν κι απορούσαν, γιατί τάχα όλες οι πυγολαμπίδες προτιμούν να ξημεροβραδιάζονται στο δικό μας το περιβόλι κι αφήνουν όλο το άλλο χωριό στη σκοτεινιά. Ώσπου μια μέρα ο αδελφός μου τους φανέρωσε το μυστικό. «Τις πυγολαμπίδες» τους είπε «εμείς τις φέρνουμε στον κήπο μας. Τις κουβαλάμε με τα βιβλία που διαβάζουμε». Κι ύστερα τους εξήγησα κι εγώ: «Κάθε καλό βιβλίο είναι και μια πυγολαμπίδα, που φέγγει στο σκοτάδι και δε σβήνει ποτέ!».

Οι συγχωριανοί μας πρόσεξαν τα λόγια μας και άρχισαν να αναζητούν τα καλά βιβλία-πυγολαμπίδες. Κι ύστερα από λίγο καιρό, έξω από τη μικρή βιβλιοθήκη του χωριού, είχε σχηματιστεί μια μακριά ουρά. Μικροί και μεγάλοι, άντρες και γυναίκες ζητούσαν βιβλία και βιβλία και βιβλία. Η ευλογημένη ώρα του διαβάσματος είχε αρχίσει. Και να! Γέμισαν τα περιβόλια πυγολαμπίδες, γέμισαν μαλαματένια φωτάκια τα μπαλκόνια και οι σκεπές, φέξαν οι φυλλωσιές των δέντρων και οι παρυφές των δρόμων, αστραφτοκόπησε το καμπαναριό της εκκλησιάς και πήραν φωτιά οι ουρανοί. Και τότε... τότε ο αστερισμός του Βιβλίου γλίστρησε από τον ουρανό και προσγειώθηκε αθόρυβα στην πλατεία του χωριού. Ένας αστερισμός πανέμορφος, όπου τα ευαίσθητα από πυγολαμπίδες φώτα του τρεμούλιαζαν σαν να σε καλούσαν. Όπως τρεμουλιάζουν δίνοντας το παρόν τους όλα τα πράγματα που έχουν αιώνια αξία σ' αυτόν τον κόσμο: η αγάπη, η καλοσύνη, η ελευθερία, η ομορφιά, η στοργή, η δικαιοσύνη και τόσες άλλες αξίες που δίνουν βάθος στη ζωή και πλάτος στη σκέψη. Αξίες που γεμίζουν με νόημα το βιαστικό πέρασμά μας από τούτον τον πλανήτη.

Ο αδελφός μου κι εγώ είχαμε τρέλα με τα βιβλία. Είχαμε μανία με το διάβασμα. Είχαμε δίκιο; Εσείς τι λέτε; Και προπάντων **εσύ τι λες;**